

tes i Kraft ved Udbruddet af Krigen i 1848, idet Forordningen af 1806 ved Krigenes Udbrud eo ipso maatte ansees gjældende, saa har man dog derved, foruden at det nu blev vitterligt for Alle, at navnlig Kjørselsbyrden blev at bære uden retligt Krav paa Godtgjørelse, opnaaet et fastere Udgangspunkt for Beregningen af denne Byrde i dens Heelhed. Men foruden at det saaledes ikkun er de i Medfør af foremeldte allerhøieste Resolution af 23de Marts 1848 præsterede militære Kjørsler, om hvis Erstatning der kan blive Tale, maa det og erindres, at de Kjørsler, der, om de end stode i en vis Forbindelse med Krigsførelsen, og navnlig foregedes ved denne, dog ikke forandrede Charakter ved Krigstilstanden, navnlig de i Forordningen 26de Juni 1844 § 3 Nr. 2, 3 og 4 omhandlede Kjørsler, og de, der præsteredes i Anledning af det udfrevne Mandskabs Cuur i Hjemmet, paa Begjæring af Bedkommende ere ifølge en vedtagen Praxis stedse anviste af Indenrigsministeriet som ordinære kongelige Tjenestereiser, saa at der for Kjørsler af denne Art ei heller nu vil blive Spørgsmaal om nogen Godtgjørelse efter nærværende Lov.

Hvad dernæst den i Paragraphen fastsatte terminus ad quem angaaer, da var Indenrigsministeriets Opmærksomhed allerede strax, efterat de danske Tropper havde vundet en fast Stilling i Hertugdømmet Slesvig, og Krigen ved den afsluttede Fred kunde antages endt, henvendt paa at see den ved Placat 24de Marts 1848 paabudne Forholdsregel ophævet, forsaavidt Kjørselsbyrden angaaer. Da imidlertid Krigsbestyrelsen fandt en saadan Foranstaltning utilraadelig, saalange det endnu var nødvendigt for Hertugdømmet Slesvigs Bedkommende at lade den Forordningen 9de Mai 1806 i det Hele tilsvarende Lovgivning forblive i Kraft, blev Spørgsmaalet indtil videre stillet i Bero. Som alt antydet, have imidlertid senere indledede Forhandlinger ført til det Resultat, at de siden 1ste December s. A. præsterede militære Kjørsler kun i de enkelte ovenfor anførte Tilfælde blive at hense under Forordningen 9de Mai 1806 § 7.

Det bliver saaledes de siden Krigstilstandens Begyndelse i Aaret 1848 og navnlig

efter den 23de Marts s. A. indtil den 1ste December s. A. afgivne Ggter, der ikke alt tidligere ere erstattede af Statskassen og heller ikke frivilligen ere afgivne, om hvis Erstatning til de Paagjældende her kan være Tale.

ad § 2 og 3.

Med Hensyn til Erstatningens Bestemmelse for de enkelte Ggter, bør der formeentlig foruden den almindelige Adskillelse imellem Kjørs og Ridegter skelnes imellem 3 Classer:

- a. Almindelige Reise-Ggter.
- b. Ggter til Brug paa Stedet, og
- c. Ggter, der ei ere benyttede, men holdte rede til Benyttelse paa Mødestedet.

Efter Forholdet mellem den større og mindre Byrde, disse tre Classer Ggter maae antages at have medført for de Kjørspligtige, har man bestemt Erstatningen for anden Klasse til $\frac{2}{3}$ Dele og for tredje Klasse til omtrent Halvdelen imod den 1ste Klasse.

ad §§ 4 til 9.

De vigtigste af de i disse Paragrapher indeholdte Bestemmelser, navnlig om Erstatningskravenes Bedømmelse ved en dertil anordnet Commission, hvilke Bevisligheder der kunne fordres m. v., ere i det Væsentlige forslaaede i Analogie af Lov af 30te Juni 1850 og iøvrigt efter hvad Sagens Natur er fundet at tilfige.